

Ez is Remek!!

Kiadó: Universal Hungary

Részlet a könyvből:

„Remek!! Azon az estén, amikor ismét leültem egy feltűnően kevés lapú füzet elé, azzal a tervvel, hogy megírom a világ legjobb forgatókönyvét, már megint nem tudtam elkezdni. Csak ültem a lapok felett, és gondolkoztam. Eszembe jutott sok minden, és rá kellett döbbenem, hogy ez megint nem az a nap, amikor megváltom a világot. Miért hiszem még mindig azt, hogy én bármelyik nap megválthatnám, azt nem tudom, de megint nem sikerült. Könyököltem az asztalomon, előttem üres lapok heverték, és elmerültem a gondolataimban. A nyáramon töprengtem, és az embereken, akik a barátaim lettek. Nyáron, amikor elindultam munkát keresni, persze hogy elindultam, mert a drága egyetlen szerelmem, Nick itthon hagyott és elment Floridába pár hónapra és teljesen egyedül maradtam. Anyuékra nem akartam rászállni, a bátyám, Mike meg csak a szőke nőjével volt elfoglalva. Szerencsétlen voltam és elkeseredett, így elkezdtem dolgozni egy videotékában. Ja, ez egy álom munkahely, egy olyan elvetemült filmesnek, mint én vagyok. Örültem ennek a munkának, bár pénzt szinte nem is kaptam érte, mégis, filmek közt voltam, és ennél jobbat elképzelni sem tudtam. Csak az volt a bökkenő, hogy kaptam egy munkatársat is, aki elég keveset beszélt, mondhatni szinte sose szólalt meg. A főnököm egy nagydarab kopasz állat volt, Tom, neki volt egy nője. A nevét sajnos még mindig nem tudom, de talán már nem is lényeges. Ha volt vendég dolgozgattam, ha nem, akkor csak filmeket bámultam, és persze e-maileztem Nickkel, aki remekül szórakozott Miamiban, amíg én itthon döglődtem a melegben, egy kis videotékában. Remek, gondoltam, ennél rosszabb már nem is lehet. Dehogynem, hiszen rólam van szó, persze hogy rövid időn belül megérkezett az e-mail, amiben szakított velem. Én nem is tudom, állatira kiborultam, de nem is azon, hogy szakítottunk, hanem hogy hogyan. Hogy lehet e-mailben szakítani? Annyi filmet láttam már, és azokban olyan jópofák ezek a drámai szakítások, van ott sírás, pohárdobálás, meg esetleg még le is öntöttem volna, de nem volt rá lehetőségem, hiszen elég nagyot kéne dobni egy pohárral ahhoz, hogy az Floridáig elmenjen. Nick tehát kidobott, elég alattomos módon. Végül is két évig voltunk együtt, és nagyszerűen megvoltunk addig a bizonyos e-mailig. Nekem is van egy álmom, a forgatókönyvírás, neki is volt egy, hogy egyszer olasz focista lesz. Én támogattam ebben, csak az az egy probléma volt ezzel kapcsolatban, hogy Nick nem olasz, köze sincs az olaszokhoz, és még távoli rokona sincs, aki egy kicsit is az lenne. De ez már nem számít, Nick elszállt. Én maradtam a tékában, és akkor már elmondhattam magamról, hogy még pasim sincs. A munkatársam, Jason, az az igazi jó pasi volt, és minél jobban akartam utálni, annál jobban belezúgtam. Hát igen, én vagyok az a lúzer ember, akinek semmi sem sikerül, és ez sem jött össze. Jason nagyon kedves, aranyos, minden tők jó benne, szóval az az álomfiú kategória, csak sajnos le se szart engem. Ez nem esett jól, de mit tehettem volna? Semmit. Közben a főnököm és a bátyám remekül összehaverkódtak, és sajnos én végignéztem, ahogy az egyébként értelmes és okos Mike, egyre jobban hasonlít Tomra, aki maffiózónak képzei magát, pedig köze sincs a dolgokhoz. És nem szabad megfélemlíteni Tom nőjéről sem, aki szőke, ostoba, és ráadásul terhes, ezért ők elhatározták, hogy nyár végén összeházasodnak. Érdekesnek találtam ezt az elhatározást, nem tudtam, hogy milyen, ha két ilyen szörnyen buta ember egybeköti az életét. Na meg a hatos csapat utolsó tagja, Jenny. Jenny a bátyám barátnője, és meg kell hogy mondjam, nála tényleg nincs butább ember a világon. Tom nője is ilyen, de róla nem szabad rosszat mondani, mert hát mégiscsak terhes, így Jennyt szidom. Jenny is velünk lógott egész nyáron, kivéve amikor egyszer szakítottak Mike-kal, de sajnos az nem tartott sokáig. Az a szerény véleményem, hogy ez a lány egy született barom, semmi mást nem csinált egész nyáron, csak asztalokon táncolt. Egyszer le is esett, és eltört a karja. Több

értelmes, vagy esetleg érdekes dolgot nem produkált, és ez elég szomorú, mert három hónapot foglaltam össze Jennyből. Tehát a pasim kidobott, a szüleim elutaztak két hétre nyaralni, és az otthonunk örültek házává vált. Tom és az ő fekete Audija mindig ott állt nálunk, egy idő után már volt szokásos helye is, és szép lassan odaszoktak hozzánk. Eleinte nagyon nem örültem nekik, mert úgy gondoltam, nem az én társaságom, de egy idő után akaratlanul is hozzájuk tartoztam. Mi hatan, teljesen különböző emberek vagyunk, mégis valamilyen okból kifolyólag összekerültünk, és bár sose hittem volna, hogy ezt egyszer kimondom, de nekik köszönhetem, hogy remek nyaram lett. Olyan, amilyen eddig még nem volt, és valószínűleg már nem is lesz. Elmentünk nyaralni is, Jesolóba, és ott már érezni lehetett, hogy ez egy nagyon erős barátság. Jó, persze jól berúgtunk meg minden, de nem ez volt a lényeg. Hanem, hogy életemben először éreztem magam egy társaságban úgy, hogy tudtam, ott a helyem köztük. Igen, a kopasz Tom, a terhes nője, Mike, Jenny és persze Jason is a mindennapjaimba csöppentek, és ez jó érzés volt. Bár úgy terveztem, hogy megírom életem forgatókönyvét, amivel sikeres leszek és elismert, de nem jött össze. Időm az lett volna rá, csak nem sikerült elkezdenem. Valójában forgatókönyvírónak tartom magam, és bevallom őszintén, hogy még egy darabot sem kezdtem el, egy betűt sem írtam le soha, de ez nem számít, én tudom, hogy egyszer sikerülni fog. Jason már írt egy forgatókönyvet, először utáltam is érte, aztán később beleszerettem.

Így teltek a meleg nyári napjaim, ültem a pulton és vártam. Vagy Jasont, hogy jöjjön már be dolgozni, vagy vendéget, vagy akármit. Ez a videotéka nem volt egy túl jó vállalkozás, hiszen negyven fokos hőségben két embert érdekeltek csak a filmek, és az Jason volt, meg én. Igen, én filmőrült vagyok, ez az életem, minden premieren ott vagyok, minden újdonságot látok, és találtam még egy ilyen elvetemült mozist, és az Jason. Ez is egy ok lett volna, hogy összejöjjünk, de úgy látszik, hogy nem a megfelelő ok. Egész nyáron vártam, hogy mutasson bármilyen érdeklődést felém, de ez csak egyszer történt meg, és az se volt a legegységesebb. Annyi lehetősége lett volna, hogy bevallja, hogy szeret, de nem tette. Ültünk éjjel hintaágyban, aminél jobb alkalmat nem is lehetne találni a romantikához, de nem, ő összeesett részegen, és elaludt. Beleestünk ruhástól egy medencébe, ez is egy csodás alkalom lett volna, már teljesen azt hittem, hogy eljött a mi időnk, erre elúszott. Egy héttig egy szobában aludtunk Jesolóban, és semmi nem történt. Tele volt a nyarunk ilyen helyzetekkel, és soha nem lépett semmit, így rá kellett jönnöm, hogy nem szeret. Csak aztán történt valami, amit máig nem értek, és ezért újra reménykedni kezdtem. Nyár vége felé járt már, amikor Nick hazajött Floridából és újra akarta kezdeni velem. Persze, ez egy tipikus helyzet, jól becsajozott, aztán hazajött úgy, hogy megbánta, és még mindig szeret. Természetesen félre kellett tennem magamban azt a gyönyörű két évet, amit vele töltöttem, és megmondani neki, hogy én már nem szeretem. Azért még pár napig próbálkoztam, és egyszer, amikor vadul udvarolt nekem a tékában, Jason hozzánk vágott egy borítót. Ekkor volt az a variáció, hogy Jason vagy féltékeny, vagy bolond. Még mindig nem derült ki, hogy mi is volt az valójában, de remélem hogy nem zázás. Na meg persze eszembe jutott még Barbara, a sátánista lány, aki anyu barátnőjének a lánya, és mi, így négyen elmentünk egy „szépségkúrára”. Félelmetes volt Barbarával tölteni öt napot, de azt is túléltem. És a mexikói. Nyaram titokzatos személye. Ő mindig csak úgy megjelent valahol, véletlenül. Először kávéval kínált a saját konyhánkban, aztán bár hatan mentünk Olaszországba, ő ott is megjelent, és végül a legénybúcsú előtt, majd az esküvőn is. Tom és a nője esküvője szépre sikerült, attól függetlenül, hogy én voltam a debil koszorúslány abban a nagy hülye rózsaszín ruhában. Ez volt augusztus 30.-án, utána Tomék nászútra mentek, és mi azt hittük, mindennek vége. Megyünk hat fele, és elmúlik az, ami annyira különleges volt a nyárban. Aztán valamiért, talán kíváncsiságból, elmentem a kis kocsimmal a téka felé, és nyitva találtam. Bementem. Egy ostoba nő állt a pultban, ahol neki semmi keresnivalója nem volt, mert az a mi helyünk Jasonnel. Így kirúgtam. Persze nem vagyok tulaj, de akkor is

kirúgtam, felültem a pultra, a helyemre, és vártam. Nem sokkal később megjött a várakozásom tárgya, Jason, és folytattunk mindent. Együtt dolgoztunk tovább, hiszen a szeptember sokaknak az iskolakezdést jelenti, de mi Jasonnel nagyon nagy iskolakerülők vagyunk, eszünkbe se jutott továbbtanulni. Engem jól megszivattak az összes iskolában, ahova eddig jártam, nekem ennyi elég volt. Tehát ott maradtunk, és amitől annyira félttem nyáron, hogy mi hatan soha többet nem leszünk együtt, az nem történt meg. Minden maradt a régiben, csak kezdett lehűlni az idő. Szeretem ezeket az embereket, ők a barátaim.

Ezeket a dolgokat filóztam, majd felálltam és elpakoltam az üres füzetet. Nem, sajnos ma sem írtam forgatókönyvet, majd talán holnap. Beraktam egy filmet, és azt néztem. Igen, három hónapja volt vége a nyárnak, de azóta nem sok minden változott. Nem is tudom, hogy miért hittem azt, hogy a nyár végeztével vége szakad a barátságoknak is. Nem, jött a szeptember, és ugyanúgy együtt lógtunk, mint eddig. Csak Mike visszament az egyetemre, idén végzős. Jenny műkörmös, ő elvan ezzel. Tom továbbra is a jól menő videotéka tulajdonosa, igazából szinte sosincs vendég, de Tom biznisszel össze-vissza, szuper titkos üzletei vannak. Hát, ő még mindig nem nőtte ki, hogy maffiának érzi magát, és nem én leszek az az ember, aki közli vele, hogy nevetséges. Elhiszi, hogy ő az alvilág feje, mi meg meghallgatjuk. Bár véleményem szerint Tom csak két dimenzióban látott eddig alvilági embereket, bizonyos filmekben, de azon kívül, hogy nem abban a világban él, ő jó ember. Tom nője terhes, kb. a hetedik hónapban van. Már kiderült, hogy ikreket vár, aminek én nagyon örültem. Szeretem a babákat egészen addig, amíg nem tudnak beszélni, mert onnantól idegesítőek, de amíg olyan picik, és illatosak, addig elvagyok velük. Tehát februárban két babával bővül a csapatunk. Mindenki nagyon örült neki, csak Tom nem, mert ő fél az ikrektől. Ezt bővebben kifejtette azzal, hogy szerinte tök para, hogy ugyanolyanok. Nos, elég sok időbe telt, mire megmagyaráztuk neki, hogy nem szabad félni tőlük, főleg, mert a saját gyerekei lesznek, és azt hiszem megértette. Majd mikor megszületnek, meglátjuk, hogy hogyan reagál, az is lehet, hogy kerülni fogja őket, nem lehet tudni, hiszen Tomról van szó. Jason meg dolgozik velem a tékában, eszünkbe sem jutott más munkahelyet keresni, teljesen jól eltöltjük ott az időnket. Én úgy gondolom, hogy nekem ő az igazi, az a bizonyos nagy szerelem. Ezt onnan tudom, hogy hallottam, hogy az igazira sokat kell várni. Nos, én már legalább hat hónapja várok rá, tehát ez már tény, nekem ő a nagy Ő-m. Egész nap együtt dolgozunk, és én általában nézem őt, meg fantáziálok, hogy milyen jó lenne, ha végre észrevenné, hogy élek. Ő is szokott engem nézni, általában akkor, amikor beszél hozzám, amúgy meg elvan magában. Bár, ha együtt lennénk, akkor is ugyanilyen lenne velem, szóval még el is hitethetem magammal, hogy járunk.

Ez van, így vagyunk mi hatan együtt, jóban-rosszban, és most így, december elsején elmondhatom, hogy hidegben-melegben is.

1.

Igen, nyár végén félttem attól, hogy elmúlik minden, és ezeket a számomra kedves embereket soha többet nem látom. Na persze, azóta is itt topzódnak nap mint nap, abszolút otthon érzik magukat nálunk. Jenny szinte itt él, általában Mike szobájában alszik, de van, amikor Mike elmegy bulizni és itthagya nekünk a hülye barátnőjét. Tom és a nője is rendszeres vendég, ők nem sokat alszanak itt nálunk, de szinte minden este itt tévéznek. Ezt nem igazán értem, mert én voltam már náluk, és elég nagy plazma tévéjük van, de hát, ha ők itt szeretnek lenni, akkor nem tilthatom meg nekik. Meg nekem aztán oly mindegy. Mike ugye itt lakik, tehát az nem furcsa, hogy ő sokat van itt. Jason meg, na őt tényleg ritkán hívjuk át, mégis szinte mindig itt van. Remek! Olyan az egész házunk, mint egy nagy menhely.

Ma reggel kilencre kellett bemennem dolgozni, mint mindig, de már van egy megszokott reggeli rituálém, hogy pontosan mikor kelek, mikor indulok, meg ilyenek. Na, hát ma ez

felborult, mert arra ébredtem, hajnali hét órakor, hogy Jenny sikoltozva nevet a nappaliban. Az ébredés amúgy is érzékeny téma nálam, nagyon nehezen veszem tudomásul az új nap fogalmát, és imádok aludni. Ilyenkor reggel minden perc számít, ha csak két perccel előbb kelek fel valami különös okból kifolyólag, már kiborulok.

Kinyitottam a szemem erre a szörnyű ricsajra, és magamban elkezdtem tízig számolni. Ez olyan nyugtatás féle volt, mert ha Jenny abbahagyja a nyüsztítést mire a tízhez érek, akkor visszaalszom, ha nem, akkor lemegyek és megölöm. Borzalmas egy lány, én csukott szobaajtónál alszom, a felső szinten, ő meg lent visítózik a nappaliban, szóval el lehet képzelni, hogy ez mekkora zajjal jár, ha én, aki soha semmire nem ébredek fel, erre mégis megébredtem. Hülye Jenny. Persze hogy nem hagyta abba, nyüsztített tovább, és akkor felment az agyamban a pumpa. Kimásztam az ágyból, és elindultam lefelé. Útközben elterveztem, hogy milyen brutalitással végzem ki. Extra tupírozott, elaludt hajjal, egy piros macis pizsamában mentem le a lépcsőn, és bementem a nappaliba. Ott volt a kis csapat, köztük Jenny, aki éppen a hasát fogta a nevetéstől. A tévére néztem, valami hülye „nemis” vicces kabaré ment. Összeráncoltam a szemöldököm, és felé fordultam.

– Jenny! Fejezd már be! Felébredtem a nevetésedre! – förmedtem rá rögtön.

– Jujj Lindus, ne harizz rám! – nyávogta felém.

Oké, már megint Lindusnak becéz, pedig tudja, hogy utálok!

– Jól van – mondtam nagyot sóhajtva, és kimentem a konyhába kávé csinálni.

A nappaliban volt még Tom nője is. Hihetetlen nagy lett a hasa, olyan mint egy nagy dinnye. Persze, ikreket vár. Különböen vele újabban nincs bajom, bár ez betudható annak is, hogy terhes, ezért nem ordibálok vele semmiért, most mindenért Jennyt hibáztatom, neki kutya baja. Tom nője itt lakik nálunk kb. öt napja, mert Tom lelépett valami üzleti útra a mexikói emberkével, és nem közölte velünk, hogy hova megy, vagy minek. Csak elment, azt mondta, majd jön. Remek! Erre ránk maradt a nője, aki ugye automatikusan átcuccolt hozzánk, mert terhes, és nem maradhat egyedül a lakásukban. Szerintem ez hülyeség, semmi baja nem történne, inkább csak fél egyedül. Én variáltam, mondtam nekik, hogy maradjon otthon, és Jenny ott lesz vele néhány napig, de nem volt jó ötlet. Mindketten itt maradtak. Marha jó, én vagyok az az ember, aki tényleg ebben az átkozott házban lakik, és én vagyok a legkevesebbet itt.

Tom hol lehet? Szokott telefonálni, de mindig csak annyit mond, hogy kb. mikor jön, azt sosem mondja, hogy hol van, vagy mit csinál, az titkos. Elvileg ma érkezik, ez a legutolsó információ. Kíváncsi vagyok, hogy hova ment a mexikóival. Az én tippem az volt, hogy valahova Dél-Amerikába, és még meg is kértem őket, hogy hozzanak nekem egy üveg tekilát, amiben kukacok vannak, de nem vették a poént, szúrós szemmel néztek rám. Persze, hogy merek én viccelődni az ő komoly üzleti útjukon?! Hát, annyi biztos, hogy akárhova mentek, szegény mexikóinak egész úton az Audi hangját kell majd hallgatnia. Tom szerint nagyon szépen szól a motor. Én már csak tudom, nyáron Jasonnel Jesolóig azt figyeltük. Én nem mondom, biztos gyönyörű hangja van a motornak, csak hát kit érdekel?

Bementem a konyhába, megcsináltam a kávé, és visszamentem a szobámba, mert csak ott lehet cigizni. Nagyon jó, nyáron még kellemes volt a szabadban, vagyis a kertben kávézni és dohányozni, de mostanra már decembert írunk, és átkozottul hideg van! Felöltöztem, felvettem egy garbós, kötött pulcsit, amiben úgy néztem ki, mint egy lufi, de elég fázós vagyok, szóval nem érdekelt. Amióta egyszer megfürdettek a hóban és vesebajjal kórházba kerültem, szuper érzékeny lett a vesém, vigyázni kell rá. Ez jó, mert erre foghatom, hogy egész télen hülyén öltözködöm. Különböen imádom a garbókat, meg eleve a kötött dolgokat. Ezt az egy részét élvezem a télnek, amúgy rühellem. Az időjárásjelentők folyamatosan havazást mondanak, azért remélem Tom előbb ér ide, mint a hó. Jó az a kocsi nagyon, meg megnyugtató minket, hogy semmi pánik, feltette a téli

gumikat, de Tom életveszélyesen vezet, nem lenne jó, ha bármi történne vele, mert itt maradna a nője két árva ikerrel, és tuti, hogy hozzánk cuccolna. Na, az lenne a szép! Beültem a kisautómba, és elindultam dolgozni. Pont az útnak azon a szakaszán, ahol nyáron elütöttem egy biciklist, majdnem sikerült megint. Idióta biciklisek, miért kell télen is tekerniük? Én meg már azt hittem, hogy ilyenkor már nem bringáznak, hanem inkább a tömegközlekedést választják, de nem, inkább felöltöznek jól, és úgy hajtanak. Marha jó, pont ezért ütöttem el majdnem egyet megint, mert annyira beöltözött, hogy ki se látott a sapkája alól, és majdnem alámesett. Remek! Ha belegondolok, lesz itt hó meg jég, simán elütök húszat-harmincat tavaszig.

2.

Megérkeztem a kölcsönzőhöz, és kinyitottam. Ahogy beértem éreztem, hogy bent hidegebb van, mint kint, és ez azt jelentette, hogy még mindig nincs fűtés. Tom elutazott, és délután már nem volt meleg a radiátor. Úgy gondolom, hogy ennek az lehet az oka, hogy Tom nem fizette be a számlát. Tehát itt fagyoskodunk, ülünk egész nap nagykabátban, és ha jön vendég, természetesen nem filmért – mert ebben a tékában luxus lenne, ha valaki filmért jönne -, szóval, ha a hülyegyerekek jönnek internetezni, még azok is elmenekülnek. Ezt nem bánom, mert nem kedvelem őket. Igazából még mindig nagy ellenségeim, de így még annyi forgalom sincs. Jöhetne már Tom, mert megfagyunk. Felültem a pultra, a szokásos helyemre, de olyan hideg volt, hogy szart sem ért a garbóm, rögtön fázni kezdtem. Ennyit a vesémről. Még jó, hogy kettő van belőle. Nyílt a bejárati ajtó, nem meglepő, Jason jött be.

– Szia Linda! – köszönt, majd miután észrevette a kellemes időt, hozzátette – Még mindig nincs fűtés?

– Szia! Nincs, de elvileg Tom ma jön, akkor biztos elintézi – mondtam vacogva. Kerestem egy filmet, szerencsére találtam egy olyat, ami valami meleg szigeten játszódik, és azt néztük, miközben lefagyott az orrom meg a fülem. Kurva jó! Jason elővett egy termoszt a táskájából.

– Kérsz kávét? Forró! – mondta büszkén.

Jaj, de felkészült mára. Nagyon ügyes, ő sejtette, hogy még mindig nincs fűtés.

– Aha. Kösz – feleltem, és töltött nekem is.

Ez vicces volt, mert szép lassan, csak azért, mert meleg volt, elkortyolgattunk egy liter kávét, szóval pörögtünk rendesen. Legközelebb délután háromkor jött vendég, azaz Mike, és hozta a két szőkét is. Beléptek az üzletbe, és szörnyülködni kezdtek.

– De rohadt hideg van itt! – mondta Mike, és ezt vehettük köszönésnek.

– Menj haza, mert itt megfázol! – szóltam Tom nőjére azonnal. Hihetetlen milyen kis aggódó lettem. Nem, igazából nagyon vártam már azt a két babát, és nem szerettem volna, ha megfáznak.

– Nem, pár perc, és macika itt van, most beszélünk vele – nyávogta.

Húha, Tom megérkezett? Jó, akkor azzal a lendülettel mehet is fizetni, mert én már kifáztam magam egy életre.

– Milyen volt a suliban? – kérdeztem a bátyám, de nem nagyon érdekelt, csak oldottam a csendet.

– Semmilyen. Nem voltam – felelte egyszerűen.

Ja, az úgy más. Akkor kifogytam a témából. Alig tíz perc múlva begurult az üzlet elé a jól ismert Audi. Kiszállt belőle a benga Tom, és a kis mexikói. Kutakodtak egy kicsit, majd egy csomó cuccal jöttek be. Mindenki köszönt mindenkinek, a mexikói nagyon szépen mosolygott rám, de én ebben az esetben nem bántam, annyira fáztam, hogy akár most elindultam volna vele Mexikóba.

– Miért van itt ilyen hideg? – kérdezte Tommy, majd kivett a hűtőből egy kólát.

– Mert nincs fűtés – közöltem vacogva.

– Miért nincs? – nézett kérdően Tom.

– Mert néha be kell fizetni ahhoz, hogy legyen – szoltam, mire sokat gondolkozott, és végül megértette.

– Jó, mindjárt elmegyek, elintézem, csak előtte odaadom az ajándékokat – szolt, majd kutatni kezdett a dobozokban.

– Hol voltál Tommy? – kérdezte Mike, aki teljesen lázba jött az ajándék szó hallatán.

– Olaszba! – felelte csak úgy, mellékesen Tom.

– Hol? Mi a fenét csináltál ott? – kérdezte Jason.

– Hoztam bőrt – mosolygott.

Remek! Mindannyian értetlenül álltunk, nem tudtuk, hogy ezt most hogy reagáljuk le. Tom képes volt a bajszossal elmenni bőrért. Mert nyáron, amikor Jesolóban összefutottunk a mexikóival, említette, hogy ő bőrárúval foglalkozik, és Tommyt már akkor nagyon érdekelte, na de ilyenkor elmenni bőrért. Ez hülye!

Kiosztotta az ajándékokat. Ez nagyon kedves dolog volt tőle, gondolt ránk, és hozott ajándékot. Aztán mikor megláttam, már nem tartottam olyan kedves dolognak.

Mindannyian hosszú fekete bőrkabátot kaptunk, Jason és Mike térdig érőt, Jenny, Tom nője, és én pedig földig érőt. Oké, megköszöntem meg minden, de ismét rá kellett jönnöm, hogy Tom egy barom. Nem elég, hogy szó nélkül elmegy Olaszországba bőrért vagy miért, de nekünk is azt hoz. Mindenesetre jól jött, gyorsan felvettem azt is, de még mindig fáztam.

– Na, segítsetek bepakolni, amit hoztam – szolt Tommy.

Berámoltuk az összes hülyeséget, amit hozott. Rengeteg bőrkesztyűt, meg bőrpénztárcát. Ezeket be kellett rakni a pultba, és azt az utasítást kaptuk, hogy ha jön vendég, akkor ajánljuk nekik ezeket is. Én próbáltam elmagyarázni Tomnak, hogy ez egy videotéka, és még így sincs vendég, de ha esetleg betéved egy, akkor az filmekért jön, és tuti nem bőrkesztyűt venni. Meg különben is, milyen videotékában árulnak bőrt? Ez képtelenség. Miért vagyok én ilyen hülye emberekkel körbevéve?

– Akkor ti menjetek haza, mi meg befizetjük a számlát, és holnap már lesz fűtés. Ma felesleges nyitva lennünk, szétfagytok – közölte ezt Tommy velem és Jasonnel.

Rendben, ezen nem fogunk összeveszni, gondoltam. Bezártuk a boltot, én már teljesen szétfagytam, gondolom Jason is. Tom, a nője, Jenny és Mike beültek az Audiba és elmentek. Mire bezártam a téka ajtaját, a mexikóinak nyoma sem volt. Nem lepődtem meg, ez az alak néha feltűnik, aztán eltűnik. Pár ilyen alkalom után az ember ezt megszokja. Jasonre pillantottam, aki a buszmegállót nézte. Szegény, most már nem jár motorral, mert hideg van.

– Elvigyelek haza? – kérdeztem nagylelkűen. Nem, igazából ez nem nagylelkűség volt, minden percnél örültem, amit vele tölthetek.

– Aha, köszi. Te mit csinálsz ma? – kérdezett vissza.

Hát, ő már eléggé ismert, nem fogok neki hazudni, hogy bulizok, meg a barátaimmal leszek, mert tudja, hogy nekem ők a társaságom. Sajnos pontosan tudja.

– Szerintem filmet nézek. Jössz? – kérdeztem, bár úgy gondoltam, hogy úgyse jön.

– Persze – mondta, majd beült a kocsimba.

Álltam ott még pár másodpercig, és gondolkoztam. Oké, teljesen baráti alapon jön át hozzám dvd-t nézni, csak erre nem készültem fel. Október végén történt először az, hogy elhívott moziba. Mivel mindketten nagyon nagy filmőrültek vagyunk, ez a pillanat elég későn érkezett el, de végül megtörtént, és elvitt moziba. Ez is haveri alapon volt, de azért reménykedtem. Hirtelen újra kamaszlány lettem, és reméltem valamit. A mozi általában tök jó randi hely, sötét van, oda lehet bújni a másikhoz, meg minden. Csak én moziba filmet nézni járok, akkor annyira kikapcsolok, hogy szarok arra, hogy ki ül mellettem, és ez akkor sem történt másképp. Jason se foglalkozott velem. Sötét lett, elkezdődött a film, és annyi volt vele a kommunikációm, hogy hallottam, ahogy eszi a popcornot. Aztán film végén megdumáltuk, amit láttunk. Tök mindegy, hogy ez baráti alap, azóta vele járok moziba, megszűnt az, hogy egyedül üldögélek magányosan, lúzerként a vászon előtt. Most már

velem van Jason, aki mellett még ugyanúgy lúzer vagyok. Na meg ő nem egy nagy társaság, ő csak akkor szólal meg, ha muszáj. Voltam már randin, amikor moziba mentünk a sráccal, de az a hosszú hajú rocker barátommal volt, és csak egyszer. Akkor már úgyis tudtam, hogy nem lesz hosszú távú a kapcsolatunk, és megfogadtam, hogy vele többet nem megyek. Nekem nagyon érzékeny pontom a film és a mozi. Utálok, ha valaki nem tud kultúráltan viselkedni. Igen, vannak emberek, akik elvesztik az agyukat, ha sötét lesz. Na így volt ez vele is, ahogy lekapcsolták a villanyt, felrakta a bakancsát az előttünk levő székre, meg dobálta a normális embereket popcornnal. Hát, nem volt hosszú távú kapcsolat, de már a mozi után majdnem vége lett. Aztán mégis együtt maradtunk egy picit. Remek! Mindenki olyan szívesen emlékszik vissza a kamasz szerelmére, én valahogy nem. Nekem ez a rocker jutott, aki menő lehetett volna, mert azért mégiscsak jól néz ki egy olyan hosszú hajú bőrdzsekis fiú, de az enyém olyan béna volt. Nem is volt igazi vagány. Aztán jött Nickkel a két éves kapcsolatom, ami nagyon izgalmas volt, vagy én néztem vele filmeket, vagy ő velem focimeccset. Jó lenne már találni egy értelmes fiút, pl. Jasont.

Izgatott voltam, mert bár már rengetegszer volt nálunk, mint mindenki, most mégis úgy jön át hozzám dvd-zni, hogy ketten indulunk el. Később biztos csatlakozik ezer ember, de így még nem jött hozzám. Beültem a kocsiba én is, és hazahajtottam. Nem beszéltünk útközben, de nem is vártam el, hát Jasonról van szó.

3.

Leparkoltam a ház előtt, és bementünk. Anyu nem volt otthon, elment karácsonyi dolgokat vásárolni egy barátnőjével, aput meg a nappaliban találtam a tv előtt. Bementünk Jasonnel köszönni. Focimeccset nézett, szóval sejtettem, hogy nem lesz tartalmas a beszélgetés.

– Szia apa! – köszöntem, majd adtam egy puszit az arcára. – Hogy áll a meccs?

– Sziasztok! – köszönt vissza, de csak egy pillanatig nézett ránk, majd ismét belemerült a tv-be. – Milyen volt a munka? – kérdezte pár perc csend után.

– Olyan, mint szokott – feleltem. – Mit kérsz inni? – néztem Jasonre, aki szintén a meccset bámulta.

– Mindegy, csak kávé ne. Ettől három napig nem fogok aludni – mondta mosolyogva.

Hát az biztos, amit benyomtunk a hideg tékában, az egy nagy koffeinbomba volt.

Bementem a konyhába, kikaptam két kólát a hűtőből és visszamentem. Félidő volt.

– Milyen napod volt az egyetemen? – kérdezte apu Jasont.

– Nem járok egyetemre. Linnel dolgozom a tékában – szólt Jason összeráncolt szemöldökkel.

– Ja persze, Mike jár egyetemre – mondta apu.

Ez jó. Apu összekeveri a fiát Jasonnel? Te jó ég, mi lesz még itt ma? Én kérdeztem anyuékat már ősszel, amikor senki nem akart innen elszokni, továbbra is itt lógtak mindig, hogy őket nem zavarja-e ez a sok ember a házban, de azt mondták nem. Igazából furcsán is néztek rám, hogy én miért kérdezek ilyet, hát ez természetes. Apu szeret velük meccset nézni, anyu meg azt mondta, hogy örül, mert mindig dicsérik a főztjét. Igen, anya szeret főzni, és tényleg remekül főz, de ezt nem értettem. Idejárnak, szinte minden nap itt vannak, itt alszanak, itt esznek, és ez senkit nem zavar. Mert végülis engem sem, csak furcsa. Ez egy szép nagy ház, de nekem tökéletesen megfelelt, amikor csak négyen laktunk benne. Persze, a többiek se laknak itt szó szerint, vagyis még nem cuccoltak ide. Már csak az hiányozna! Inkább a délutánokat és az estéket töltik itt, ha meg nagyon fáradtak, akkor itt is alszanak. Szeretem őket, de ez akkor sem normális. És még jó, hogy dicsérik anya főztjét, az mekkora pofátlanság lenne, ha még azt mondanák, hogy nem finom. Érdekes dolgok ezek.

Felmentünk a szobámba, és beraktam egy filmet. Ott ültünk, és én annyira szerettem volna, ha Jason szeret. Na de az nem én lennék, ha ez sikerülne. Persze hogy nem. Mert mikor a film felénél jártunk, csöngettek. Aztán csöngettek még egyszer.

– Apu! – üvöltöttem le. Nem hiszem el, hogy nem hallja.

– Apu!! – kiabáltam, majd miután rájöttem hogy reménytelen, felálltam és lementem. Apu ugyanúgy a nappaliban volt, és a meccs második félidejét nézte.

– Apuci, csöngettek – szóltam értetlenkedve, mire rám nézett.

– Akkor nyisd ki! – majd visszafordult a tévéhez.

Oké, persze, kinyitom én szívesen, csak arra voltam kíváncsi, hogy vajon nem hallotta? Odarohantam az ajtóhoz, és kinyitottam. Na jó, nem erre a látványra számítottam. Tom állt velem szemben napszemüvegben, hosszú bőrkabátban, mellette jobb oldalon Mike, másik oldalon meg Jenny ugyanígy hosszú kabátban, és napszemüvegben. Néztem őket pár pillanatig, próbáltam megérteni, hogy mi bajuk lehet.

– Elintéztük a fűtést! – mondta direkt rekedtes hangon Tom.

Álltam az ajtóban, és röhögőgörcsöt kaptam. Eleve ez a mátrixos szerelés, ez nagyon jól nézett ki, gondoltam, hogy ezt így találták ki. Aztán Tomnak ez a beszólása, mintha valami rossz akciófilmből lenne. Ők elintézték a fűtést. Legalább olyan komolysággal mondta, mintha kinyírta volna a radiátorszerelőt, holott, csak arról volt szó, hogy befizették a csekket.

– Akkor gyertek be! – szóltam végül.

Bejött a mátrix csapat, és bevonult a nappaliba. Visszamentem a szobámba, ahol Jason nézte a filmet.

– Ki az? – kérdezte.

– Tommyék. Elintézték a fűtést – mondtam mosolyogva.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón. Még meg se tudtam szólalni, amikor benyitott Tom, és bejöttek mindhárman.

– Mit csináltok? – kérdezte Tommy, majd miután észrevette a filmet, így szólt. – Ja, ez kurva jó film, most jön amikor lelövik, nézd! – mondta, majd lehuppant az ágyamra, és belemerült.

Remek! Pont meg akartam őket kérni, hogy üljenek itt velem. Mike is elhelyezkedett, csak Jenny nem találta a helyét.

– Most akkor én mit csináljak? – nyávogta.

– Nem tudom, foglald el magad – szólt neki a bátyám.

– Na jó, de most mivel? – kérdezte Jenny kicsit hisztisebb stílusban.

– Nézd a filmet, vagy mit tudom én – mondta Mike ingerültebben.

– Nem akarom. Akkor mit csináljak? – nyüszítette a szőkeség.

– Fogd be a pofád! – kiáltott rá hirtelen Tom.

Jenny ránézett, majd sértődötten kiment a szobából úgy, hogy becsapta az ajtómat. Na, azért álljon meg a menet! Az én ajtómat ne csapkodja, meghülyült? Mike teljesen nyugodtan nézte a filmet, egy picit sem zavarta az, hogy Tom leüvöltötte a barátnőjét, valószínűleg neki is ez lett volna a következő mondata.

Csörgött a mobilom, anyu nevét jelezte ki, azonnal felvettem.

– Igen? – szóltam bele – Itthon vagyok. Te hol vagy? Ja jó, akkor lemegyek – majd letettem a telefont.

Anyu hazaért, csak felhívott, hogy menjek neki segíteni. Otthagytam a fiúkat a szobámban, és bár nem így terveztem a filmnézést Jasonnel, így sikerült. Lementem, és behordtam anyu kocsijából a szatyrokat. Mikor az utolsót is letettem az előszobába, kifújtam magam. Hát igen, dohányzom, eléggé fulladok két szatyor megemelésétől is, de persze ez nem csak a cigi miatt van, inkább mert semmit nem sportolok. Utoljára kb. tíz éves koromban futhattam, de arra már nem emlékszem miért. Valószínű, mert hülye voltam. Nekem annyi a sport, hogy megnézek pár focimeccset, meg esetleg sétálok. De az is ritka. Egyszerűen nem vagyok az az ember. Egy csomó filmben láttam már, hogy futnak reggel az emberek. Sose fogom megtudni, hogy miért, de elég nagy a filmtapasztalatom, ezért tudom, hogy mondjuk egy amerikainak tök jó a reggele. Felkel, fut fél órát, utána kajál fél órát, tusol legalább húsz percig, és két órát áll a dugóban mire beér

dolgozni. Jó nekik, tök sok idejük van, csak az a kérdés, hogy ők hányra járnak dolgozni? Mert vagy hajnali ötkor kelnek, hogy ezt a folyamatot minden reggel megcsinálják, vagy délre mennek a munkába. Persze ezek csak filmek, de akkor is érdekes. Én azt tudom, hogy kilencre járok dolgozni, és ezt elég nehezen viselem. Kell legalább húsz perc, hogy felfogjam, egy új nap vár rám, aztán mire megiszom a kávé, a nélkülözhetetlen cigarettámmal, az is idő. Én ilyen egészségesen reggelizek, úgy érzem, belehalnék, ha reggel ennem kéne valamit. Szintén filmekben látom mindig, hogy annyit kajálnak reggel, amit én nap közben sem bírok, de részletkérdés. Én nem szeretem a délelőttiöt, nagyon unalmas. Az a jó, ha az ember délben kel, és hajnalban fekszik. Csak ez sajnos nem egy éjszakai videotéka, ráadásul nappal sincs vendég, éjjel még ennyi sem lenne. Lepakoltam a szatyrokat, és láttam, hogy minden csupa piros benne.

– Anyu, mi ez a sok piros? – kérdeztem.

– Idén pirossal lesz díszítve a fánk – szólt lelkesen.

Oké, nekem mindegy, akkor legyen piros.

Fogalmam sincs, hogy tavaly milyen színű volt, az már egy éve volt, de ezek szerint nem piros. Érdekes ez a karácsony téma, bár még elég korai erről beszélni, még csak másodika van, de vegyes érzelmekkel tölt el. Szeretem, mert tök szép, feldíszítjük anyuval a házat, meg ajándékokat csomagolunk, kaját csinálunk, persze Mike és apu ezekből nem veszik ki a részüket, ők csak elmennek fát venni, de tavaly olyan csöves fát hoztak, hogy majdnem elsírtam magam. Fogalmam sincs, hogy honnan szedték, valószínű, hogy nem kutattak sokáig a tökéletes fenyő miatt, az első helyen megvették a legbénábbat, és hazahozták. Néztük anyuval a kis béna fát, kint volt a kertben, és mire reggel újra megnéztük volna, lehullott az egész. Jellemző, apunak és a bátyámnak egy feladata van az ünnepek alatt, a fenyővásárlás, és elhozták a legbetegebbet. Így másnap anyuval elmentünk, és vettünk egy hatalmasat, de az árus jó nagy paraszt volt, nem nagyon érdekelte hogy két gyenge nő szenved a fával, meg se mozdult, és eszébe sem jutott segíteni. Szóval hazarángattuk a nagy és szép fenyőt, persze apuék észre se vették, hogy az már egy másik, ők teljesen meg voltak elégedve, hogy lezárták az ünnepi hercehurcát. Szép a karácsony, meg hangulatos, főleg, ha esik a hó, de egyben dög unalmas is. A karácsony is ugyanolyan nap, mint a többi, én nem nagyon csípem az ilyen kötelező „szeressük egymást” programokat. Ráadásul az ünnepek alatt nincs nyitva egy mozi sem, és egyesek szerint jó nagy bunkó dolog lenne karácsonykor moziba menni, de az mindenkinek tök természetes, hogy Mike végig internetezi a szentestét. Csak az ajándékbontásnál van jelen, belevigyorog a fényképezőgépbe, és megy vissza a szobájába. Apu tévét néz, minden évben ugyanazokat a karácsonyi filmeket nyomják, de szerintem apunak ez nem tűnik fel. Mi meg anyuval ketten próbálunk hangulatot csinálni, de így elég nehéz. Például karácsonyi zenét raktunk be, mire Mike szobájából még hangosabb degenerált zene szűrődik ki. Akkor felhangosítjuk a karácsonyi zenét, Mike meg kakaóra veszi a szobája hifijét, így nincs sok esélyünk versenyezni. Tény, hogy minden évben szép karácsonyunk van, csak nem visszük túlzásba. Nem bírom a kötelező rokonlátogatást, meg távoli ismerősök megjelenését az ünnepek alatt, amikor muszáj lelkesen érdeklődni, meg örülni nekik. Vagyis tényleg olyan mű dolog karácsonykor szeretni a másikat, ha a maradék 364 napban le se szarjuk egymást. Ez a kötelező szeretet baromság szerintem csak a távoli rokonokra vonatkozik, akik évente kétszer bukkannak fel, és abból egy a karácsony. Szerencsére nekünk nincsenek ilyen rokonaink, apu barátai szoktak vendégségbe jönni, de ők is tévéznek. Nem tudom, lehet valami a tévénkkel, mert mindenki jobban szeret nálunk tévézni, mint otthon. Na, majd megvizsgálom.

Kutakodtam a szatyrokban, miközben ezt tettem széttörtem véletlenül két karácsonyfadísz, de nem tehettem róla, tényleg véletlen volt. Az egyik csomagban találtam ruhákat.

– Anya, ez kié? – kérdeztem, miközben egy szatyrot mutattam fel, amiben szintén piros

dolgok voltak.

– Hát van ott egy vastag pulóver, az a tiéd.

Gyorsan kiszedtem mindent, minden piros volt, és megtaláltam a vastag kötött garbós pulóvert. Tök jó, annyira szeretem az ilyeneket.

– Köszönöm szépen – áradoztam, aztán megláttam, hogy a piros pulcsimon elől valami hímzés van. Jobban megnéztem, és egy „Boldog karácsonyt!” felirat volt pont az elején. Jaj ne, anyu biztos nem vette észre. Most ez hogy néz ki? Na mindegy, télen úgymint mindig hülyén nézek ki, ez már nem oszt, nem szoroz.

– És ezek mik? – kérdeztem a többi ruhára mutatva, aztán észrevettem, hogy ez nem is akármilyen ruha. Kiszedtem, hogy jól megnézhessem. – Anya, kié ez a mikulás ruha?

– Ja, azt Tommy kérte, hogy vegyek neki – mondta anyu, miközben a díszeket nézegette.

– Minek neki mikulás jelmez? – szörnyülködtem.

– Nem tudom, csak megkért, hogyha látok, akkor vegyek.

– Aha – mondtam, teljesen kétségbeestem.

Tom teljesen meghülyült? Először is, azt hiszi, hogy maffiózó. Aztán ma már a mátrixba is képzelte magát, erre kért egy mikulásjelmezt? Mi jöhet még?

Felsöpörtem az összetört karácsonyfadíszet, majd felmentem a szobámba. A fiúk épp végeztek a filmmel.

– Na, akkor mi megyünk! – szólt hozzám Mike.

– Hova mentek? – kérdeztem félve, éreztem, hogy ennek nem fogok örülni. Jason végre eljött hozzám filmet nézni, erre nemcsak hogy nem velem nézte a filmet, hanem el is mennek.

– Megyünk, iszunk valamit, meg dumálunk – folytatta.

– Mindannyian? – kérdeztem félénken.

– Ja, majd este jövök – mondta a bátyám, és elmentek.

Álltam ott a szobaajtóban, és azt hiszem hosszan káromkodtam. Ez nem igaz! Miért kell nekik folyton együtt lógniuk? Nyáron, amikor a félelmetes Barbarával elmentem arra az átkozott szépségkúrára, addig ezek hárman teljesen összehaverkodtak. Még mindig hordják azt az értelmetlen pecsétgyűrűt, ami az ő barátságukat jelképezi. Szép látvány, amikor ők így elmennek inni, a főnököm, a bátyám és a – remélem – jövődöbeli pasim. És persze ennek mindig az a vége, hogy engem itthon hagynak, és mikor már totálisan berúgtak, éjjel, tök mindegy, ha mondjuk három óra van, felhívják, hogy menjek értük. Én nem értem, hogy miért nem jó nekik a taxi, miért engem szeretnek éjjel hívogatni. Erre megint lelépnek, és itt maradok a hülye Jennyvel. Tényleg, Jenny! Mióta megsértődött, és bevágta az ajtót, nem tudom, hogy hol lehet. Bementem Mike szobájába, természetesen ott internetezett.

– Te mit csinálsz itt? – kérdeztem.

– Semmit, nézd meg, lehet pasikra szavazni! – mondta boldogan.

– Aha. Kösz, de nem érdekel. Nem megyünk valamerre? – kérdeztem végső elkeseredésemben.

– Jujj, az szupi, hozom a kistáskám – erre felpattant és hozta a kistáskáját.

Remek! Miért jutnak eszembe ilyen jó dolgok, hogy elhívjam Jennyt? Na nem baj, elmegyek moziba vele, ott legalább kussol két óráig. Tom nője nem jön, ő otthon maradt, elfáradt vagy mi. Biztos kimerítő a terhesség, fogalmam sincs, de egy szőkével kevesebb.

– Jenny gyere már! – szóltam rá.

Elindultam az értelemmel. A legközelebbi plázába mentem, és beültem vele egy filmre. Ja, ez egy kemény thriller volt, hatodszorra néztem, de nem volt rossz film. Jenny végigizgulta, és az volt a jó, hogy amikor megijedt, akkor felsikított. Hát, van akinek ez jut. Miután kijöttünk a filmről kajáltunk és hazamentünk. A haza, az a mi házunkat jelentette, Jenny biztos nálunk marad éjszakára, ilyen apróságokat már nem kérdezek meg tőle. Kb. a fél országnak a haza szó a mi házunkat jelenti, de lényegtelen.

4.

Otthon Jenny megint eltűnt Mike szobájában, én meg beraktam egy filmet. Szerintem nincs olyan ember a földön, aki több filmet néz, mint én, de nem sokat érek vele, maximum sok élmény. De megélni egyelőre nem tudok belőle. Gondolkoztam ezen a forgatókönyvön, de megint csak gondolat maradt. Elaludtam, és kb. éjjel kettőkor csörgött a telefonom. Remek! A bátyám volt, hulla részegen, valami olyasmit akart, hogy menjek értük. Ez nem igaz! Miért nem hagynak békén? Ez a legnagyobb pofátlanság, engem nem hívnak el magukkal, de menjek értük. Felkaptam félálomban egy farmert meg az új pulcsimat, és elindultam a kisautómmal, ami rohadtul lehűlt, mivel nem egy szuper kocsi, ezért nehezen melegszik fel. Így fagyoskodtam útközben, de legalább felébredtem. Egy kiskocsmához rendeltem, de amikor megérkeztem, még nem voltak kint előtte. Vártam pár percet, aztán már kezdett felmenni a pumpa az agyamban, ezért kiszálltam és bementem értük. Ott ült a három jómadár a pultnál, mindhárman a Tomtól kapott bőrkabátban. Már eléggé kiment az álmoság a szememből, így rögtön elfantáziáltam a helyről. Tök jó volt, olyan kis lepukkadt hely, ahol félhomály van, már csak El Mariachi hiányzott a fegyverekkel teli gitárokkal. Odamentem hozzájuk, jelezvén, hogy nem szórakozni jöttem ide.

– Khm – köhintettem egyet, amit azért tettem, hogy észrevegyék, csak rájuk várok. Erre Mike rám nézett, és hátra vert. Ez remek, biztos azt hitte, hogy tényleg köhögök, és segíteni akart, na de erről szó sem volt. Mindegy, azért jól hátra ütött, és visszagörnyedt az itala fölé.

– Hahó! Itt vagyok! – szoltam most már idegesen. Nem elég, hogy éjjel idehívatnak, mint valami taxist, de még hátra is vernek.

– Szia! – köszönt rám hangosan Tom, a pulóveremre nézett, hunyorított pár pillanatig, majd hangosan rám kiabált: – Neked is boldog karácsonyt! – majd hátra vert ő is. Kurva jó, mindhárman jót röhögtek, én meg teljesen kiborultam. Mi lenne, ha egyszer nem röhögnének ki, na meg mi lenne, ha abbahagynák a hátra veregetést?

– Nem szeretnék esetleg hazamenni? – szoltam agresszíven rájuk.

– Nem! – röhögött Tommy.

Jó, engem nem érdekel, hogy mit szeretnék, azért jöttem ide, mert felhívtak, most már jönniük kell!

– Na jó, két perctek van, hogy beszálljatok a kocsimba! – kiabáltam rájuk.

– Különben mi lesz? – kötekedett velem Mike.

Hát ezek tök hülyék. Ez nem lehet igaz. Felébredtenek, idehívnak, és mikor nagylelkűen értük jövök, akkor még belém is kötnek. Megáll az eszem. Jasonre néztem, mert ő nem szolt egy szót sem. Persze ez nem volt furcsa, ő amúgy sem beszél soha, csak mégis tudni akartam, hogy ő hogy gondolja ezt az egészet. Nos, Jason, aki az előbb még röhögött, most már aludt. Hogy tud valaki két perc alatt elaludni? Tényleg, milyen aranyos, ahogy ott alszik a pulton. Tök olyan, mint valami western hős. Na, megint elkalandoztam.

– Na elég volt fiúk! Keltsétek fel Jasont, és gyertek ki két percen belül, mert különben itt maradtok! – szoltam, majd kimentem. Nem ez volt a legnagyobb fenyegetés, amit valaha hallottak, de ebben a helyzetben bejött, ugyanis nem sokkal később megjelentek a kocsi előtt. Jason is ébren volt, bár szörnyen festett. Beültek mindhárman hátra, ami azért volt röhejes, mert az én kis autóm csak kétajtós, és tényleg nagyon kicsi, erre ők benyomultak mindhárman hátra, és az anyósülés meg üresen maradt. Mindegy. Tommy kezéből kiütöttem valami piát, mert azzal nem engedhettem be a kocsimba. Úgy gondoltam, elég volt mára a piából.

– Jason, téged hova vigyelek? – kérdeztem. Ezzel azt akartam tudni, hogy hozzá, vagy hozzánk. De nem válaszolt, csak röhögött, ezért úgy döntöttem, hogy hazaviszem inkább, már csak az kéne, hogy így állítsanak be hozzánk hárman.

Hazavittem először Jasont, ő szó szerint kiesett a kocsimból kiszállás közben, aztán

hazavittem Tomot is, elvégre a nője egyedül van otthon. Mielőtt kiszállt, még megfenyegette Mike-kal az összes embert a földön. Végre hazajutottam a bátyámmal, akit felkísértem a szobájába. Annyira drága volt, már kezdett kijózanodni, és látszott rajta, hogy szégyelli magát, amikor pusztit akart adni a homlokomra. Csak még azért nem volt szín józan, és kis problémái akadtak a távval, így irtózatosan lefejt. Ez hiányzott. Ez volt az igaz finise a napnak. Kaptam már hideget-meleget, úgyhogy úgy döntöttem, elalszom.
5.

Reggel fél nyolckor csipogott a telefonom, be volt állítva ébresztésre. Hirtelen felindulásból a földhöz vertem a készüléket. Ez is része a reggeleimnek, sajnos nem tudok erről leszokni. Régen az ébresztőórámat vertem le az éjjeliszekrényről, ezért elég hamar tönkrementek. Aztán mikor már mobillal keltettem magam, akkor azt dobáltam. Elég strapabíró kis készülékek ezek, bár úgy két hónapja kaptam egy víz- és ütésálló telefont, azt nem tudom tönkretenni. Nem, én nagyon megbecsülöm az értékeimet, meg vigyázok a dolgaimra, ez az egy van, ami minden reggel előfordul. Nem szeretem, ha nem magamtól ébredek. Csak mivel reggel kilencre megyek dolgozni, én soha nem tudnék magamtól felkelni. Rövid időn belül elkészültem és elindultam. Eszembe jutott, hogy ma jelennek meg a film, dvd, videó és minden ilyen magazinok, így megálltam egy újságosnál, és vettem vagy hat darabot.

Kinyitottam a tékát, és nem is nagyon vártam Jasont. Tuti, hogy megint elalszik, és majd bejön másnaposan. Ilyenkor jobban tenné, ha inkább be se jönne, mert normál esetben sem túl szórakoztató, másnaposan pedig kibírhatatlan. Kinyitottam az egyik magazint, és rögtön felkaptam a fejem egy reklámra. Eredetileg utálok a reklámokat, ezekben az újságokban viszont jók, mert filmekkel kapcsolatos dolgokat mutogatnak. Ezúttal játékokon akadt meg a szemem, persze nem számítógépes, hanem olyan babák. Ezek jópofa dolgok, kb. akkorák, mint egy Barbie baba, de ezek filmekből vannak. Voltak képregényhősök a reklámban, de az nem nagyon érdekelt, viszont voltak horror filmekből gyilkosok. Innentől kezdve izgatottan vártam Jasont, hogy elugorhassak venni egy ilyen babát magamnak. Teljesen lázban égtem, tök jól fog mutatni a polcomon egy Freddy. Aztán megláttam, hogy oda van alá írva, hogy amíg a készlet tart. Gyorsan tárcsáztam a bolt számát, és elrakattam magamnak egy Freddyt meg egy tündét a Gyűrűk Urából. Hát igen, ezeket a dolgaimat kevesen értik meg, de a játékboltokban is rendszeres vásárló vagyok. Elvéve, ha nagyon gyors az ember, ott is lehet tök jó filmes cuccokat kapni, mint például ezeket a babákat. Ilyenkor mindig arra gondolok, hogy vajon megéri-e. Mármint nem pénzben, hanem általában. Hogy a fél életemet filmeknek szentelem, és ez már rég több nálam, mint szórakozás. Ez már egyfajta fanatizmus. Tizenkilenc éves vagyok, és még mindig ez az egy dolog köt le. Bár, biztos megéri, mert ha lesz egy gyerekem, akkor neki majd jól jön ez a sok filmes dolog. Persze, biztos örülne egy kicsi gyerek egy Freddy babának. Na mindegy, az enyém nem fog félni tőle. Hah, gyerekről gondolkodom? Ahhoz nem kéne előtte mondjuk egy jó állás, illetve egy kicsit jobban fizető, hogy alapozhassak valamire? Vagy esetleg egy forgatókönyv? Na meg ha esetleg ez megvan, akkor sincs szerencsétlennek apja. Túl messzire mentem megint, egyelőre tizenkilenc évesen egy játékboltba telefonálgatok, és elrakatom magamnak a filmes babákat.

Nem sokkal tizenegy után megérkezett Jason. Nem tűnt boldognak, bár különösebben szomorúnak sem, olyan volt, mint szokott, olyan Jason-ös.

– Szia Lin! Bocs, hogy késtem – köszönt, majd ledobta a táskáját a pultra, és kibontott egy dobozos üdítőt.

– Semmi baj. Figyelj csak, elszaladok egy fél órára. Sietek – mondtam, és már vettem is a bőrkabátom, amit kezdtem megszeretni, mert tök vagi. Ha most látna az a régi rocker pasim, biztos irigyelné.

– Hova mész? – kérdezte Jason.

Na jó, most erre mit mondjak? Nos, mivel itt lesz mikor visszajövök, és látni fogja a

babákat, ezért jobb, ha nem hazudok neki.

– Hát. Nézd csak! – mutattam meg neki az újságot.

Kicsit félttem, mert tuti hogy gyagyásnak tart, de én is gyagyásnak tartom őt más miatt, szóval egy-egy.

– Ezek nagyon jók. Mit veszel? – kérdezte. Erre a válaszra azért nem számítottam, de ez betudható annak, hogy tényleg gyagyás ő is.

– Elrakattam, mert nagyon fogy. Nézd, egy ilyen, meg egy ilyen – mutattam rá az újságra.

– Hozol nekem is egy ilyen? Várj, adok pénzt – szólt, miközben a horror bábukat nézegette.

– Megpróbálok, csak legyen még – szóltam.

Ameddig Jason a táskájában matatott, én meg vártam, hogy elindulhassak, megérkezett a fekete Audi. Tom szállt ki belőle, a nője, meg Jenny. Oké, Mike biztos suliban van, de mit keres velük Jenny? Bejöttek, és Jenny rögtön rávetette magát az újságjaimra. Ezt nem nagyon szeretem, vagyis legalább kérdezze meg, hogy belemászhat-e. De tökmindegy, Jenny az a lány, akinek én nem próbálok meg semmit elmagyarázni, úgymint hiába.

– Jujj de cukik. Mik ezek? – kérdezte nyüszítve. Már épp meg akartam mondani, mire Tom nője odament, szemügyre vette, majd válaszolt:

– Ezek Legok.

– Építőkocka? – kérdezett vissza Jenny.

– Aha – válaszolta a kismama.

Néztem, hogy esetleg rossz oldalt néznek, de nem. Sose fogom megtudni, hogy hogyan nézhették építőkockának a filmes figurákat, de megértették egymást, az a lényeg.

Tommy is belenézett, majd örömmel felkiállt:

– Van Pókember is?

Jasonre néztem, akitől vártam volna, hogy röhögjön vagy valami, de teljesen egyetértően nézte a Pókembert, látszólag elgondolkodott, hogy azt vesz magának.

– Imádom a Pókembert. Egyszer még suliba annak öltöztem be! – mesélte Tommy átszellemülten. – Csak aztán kirúgtak – folytatta és elkezdett röhögni.

Nem mertem megkérdezni, hogy ez hányadikban volt, de gyanítom, hogy gimie előtt, mert azért gimibe már nem szoktak Pókembernek öltözni. Vagy ki tudja? Tomról van szó, ő ostoba.

– Én mindig tündérnek öltöztem a suliba – szólt Jenny, bár senki nem kérdezte.

Mindannyian ránéztünk, majd vissza. Ezzel az információval nem nagyon tudtunk mit kezdeni, mert hát kit érdekel? Én ott leragadtam, hogy Jenny járt suliba. Szerettem volna gyorsan túllépni az iskola témán, ezért közbeszóltam:

– Na, akkor én megyek, veszek ilyeneket, mert el fog fogyni!

– Mehetek veled? – kérdezte Jenny.

Jaj ne már! Most nem mondhatom, hogy nem, két okból is. Az egyik, mert nem vagyok ekkora bunkó, ilyeneket nem mondok ki, csak gondolok, a másik meg, hogy hiába mondanám, tökre leszarná, és végül úgymint eljönne velem.

– Persze Jenny, gyere – szóltam, de nem voltam túl lelkes.

– Adok pénzt, hozz nekem egy Pókembert! – mondta Tommy, majd kivett a zsebéből egy köteg pénzt, ami össze volt gumizva, és adott belőle.

– Még valakinek valami? – kérdeztem körbe cinikusan, de nem vették a lapot, sorban zúdították rám, hogy kinek mi kell a játékboltból.

– Vegyél valamit Mike-nak is! – szólt Tommy.

Nekem is eszembe jutott, hogy van egy bátyám, de igazából csak magamnak szántam játékot, erre mindenkinek kell. Persze, veszek neki is! Ő biztos valami sci-fi hőst kérne, úgymint akkor azt kap!

– Nekem valami matricát hozz! Tudod, gyűjtöm a matricákat – mondta Tom nője.

– Te is gyűjtöd? Jujj, képzeld én is – szólt rögtön Jenny.

Mi van? Én csak filmes bábukat akartam a szekrényemre rakni, erre szembekerültem egy

csapat gyermek lelkű felnőttel. Az egyik maffiózó, de közben Pókember babát kér, a másik két gyermeket vár, de matricát gyűjt. A mexikói nem akar megjelenni? Hozok neki egy plüss bikát.

– Na jól van, gyere már Jenny, kapsz matricát is, csak induljunk már el – szoltam, majd kimentem és beültem a kocsimba.

Közben felhívtam a játékboltot, és mondták, hogy sietni kell, mert folyamatosan viszik ezeket a játékokat. Remek! Persze azok már karácsonyra vásárolnak a kicsiknek, nem úgy, mint mi. Na nem baj. Gyorsan elmentem Jennyvel a plázába. Valóban siettünk, már szinte futottunk a folyosón, a legvégében volt a játékbolt. Pont mielőtt berohantunk volna, fellöktem egy kisfiút, aki szintén a játékbolt felé igyekezett. Később kicsit szégyelltem magam emiatt, akkor nem érdekelt, akartam azt a babát nagyon. Szegény gyerek. Mit gondolhatott? Kitúrom az ő birodalmából. Hát, nem erre vagyok a legbüszkébb tizenkilenc évesen, de el lehet nézni nekem, mert miután mindent megvettünk, bocsánatot kértem a kölyöktől. De mégsem rizikózhattam, mi van, ha neki is az én játékomra fáj a foga? Aha, na szerintem ilyen dolgok miatt nincs pasim. Azt hiszem, egy kicsit többet várna egy fiú egy ennyi idős lánytól, de leszarom. Nekem Jason kell! Ő nem néz hülyének ilyenek miatt, sőt, ezzel a babával még azt is elértem, hogy megszólalt. Talán ha meglátja, hogy milyen állatul néz ki, még el is mosolyodik. Nem tudom, annyira biztos voltam az esküvőn abban, hogy összejövünk. Csak ő mindig csinál olyan helyzeteket, amikor biztos lehetek a kettőnk dolgában, és ezt mindig tíz másodperc alatt szét is tudja zúzni.

Mindegy, megvettük a játékokat. Horror, sci-fi és képregény figurát is kaptunk, na meg a két hülyének matricát. Vagyis inkább csak Jenny a hülye, a másik terhes, őt nem bántom, csak majd ha megszült. Visszatértünk a tékába, és nagy izgalom közepette mindenki kibontotta a játékát. Érdekes képek lehettek, ha valaki lát minket mondjuk az ablakon keresztül, tuti ránk hívja az idegosztályt.

Kibontottam én is a bábukat, nagyon jól néztek ki, igazából ezek nem is játékok voltak. Eszembe jutott a szobám, ami nem tartalmaz mást, mint ilyen figurákat, filmeket és plakátokat, aztán körbenéztem a tékában is, ami szinte a második otthonom volt. Hirtelen felindulásból felraktam a bábukat a pulton belüli polcra, egy elég jól látható helyre.

– Mit csinálsz? – kérdezte Tommy.

– Itt jobban mutat – mondtam, és ez nem szívdesség volt, hiszen Tom akármikor vehetne ilyeneket.

Először nem értette, persze hogy nem, mivel Tom nem egy okos ember, aztán csak leesett neki, és elmosolyodott. Jason is így gondolta, ahogy én, ő is felrakta a polcra a sajátját. Láttam Tomryn, hogy jól esik neki, elvégre hiába vagyunk barátok, mi az alkalmazottai vagyunk. Látszott rajta, hogy sosem voltak nagyon barátai, pont ezért tud elérzékenyülni akkor is, ha csak egy csokit ad az ember neki, de úgy, hogy az ajándék. Ő világeletében körbe volt véve olyan degenerált emberekkel, mint ő maga is, és az gáz. Mi szeretjük őt, elfogadjuk olyannak amilyen, és ezt ő érzi. Pont ezért vagyunk mi így meg jól hatan, mert olyanok vagyunk, amilyenek, de senkit nem érdekel. Fő, hogy nem vagyunk egyedül. Kamu barátokkal teleszedheti az ember magát, de minek? Nekem ezért nem voltak soha barátaim. Nekem nem kellene felszínes és látványos dolgok. Nekem az kell, hogy ha baj van, akkor legyen kit felhívnom. Tomnak is tele van a telefonja vagy kétszázötven számmal, de egyre se számíthat akármikor. Jó, ő azt mondja, hogy azok az üzlettársai, meg mit tudom én, de ezek nem azok az emberek, akikkel leülhet beszélgetni. Mike-ra ugyanez vonatkozik. Sok haver, de egy barát se. Most ez így jó, mert senki nincs egyedül, kivéve, amikor a fiúk elmennek inni, és engem otthon felejtenek a hülye Jennyvel. Szóval a polcra raktuk a játékokat, és tényleg tök jól mutatott ott, végül is ez egy videotéka, vagy mi. Még akkor is téka, ha bőrkesztyűt is árulunk, meg ha nincs vendég. Tom örült annak, hogy fontos nekünk ez a hely, meg szeretünk itt lenni, elvileg ezt jelentette, hogy itt hagytuk a játékot. Aztán lehet, hogy nem így értette, és csak azért örült, mert azt hitte, hogy ezáltal neki adtuk. Nem tudom. Jenny pislogott, majd megzavarta ezt a

szép jelenetet.

– Most akkor én is rakjam oda a polcra a matricáimat? – kérdezte, de látszott rajta, hogy ezt nem szeretné megtenni. Nagyon szorongatta azt a pár hervadt matricát.

– Nem Jenny, nem kell – mondta Jason nagyot sóhajtva. Hát igen, néha ő is nehezen bírja idegekkel a szőkét. Jenny is nagyot sóhajtott, de ő a megkönnyebbüléstől, mert maradhat nála az a hülyeség.

Mike jött meg nem sokkal később. Feltűnt, hogy ma még egy darab vendég sem volt.

– Tommy, mikor hozol új filmeket? – kérdeztem.

– Hétfőn. Nagyon állat filmek, sokan jönnek majd – szolt.

Hát, relatív hogy sokan, mert ha három ember jön, már az is sok!

– Mi újság a suliban? – kérdeztem Mike-ot, miközben a pulton ülve dohányoztam. Újabban rágyújtottam bent is, nem nagyon érdekelt, hogy Tommy ennek nem örül, a vesémre hivatkoztam, és megkegyelmeztem. Tényleg vigyáznom kell a hülye vesémre.

Mike a „mi újság a suliban” kérdésre egy negyven perces beszámolót tartott, különböző számítógépes dolgokról beszélt, de senki nem értett belőle egy szót sem. Őt ez nem nagyon zavarta, csak mesélt, mesélt, néha nevetett magán, néha ideges volt valamin, de nem tudtuk, hogy miről van szó. Én ehhez marha hülye vagyok, de ahogy elnéztem a többiek fejét, ők sem okosabbak. Na jó, ezt csak Jasonre értettem, Tom, a nője és Jenny eszére nem térnék ki bővebben.

– Na és ez volt ma. Gondolhatjátok, hogy milyen ideges voltam – fejezte be Mike.

Mindannyian feleszméltünk éber alvásunkból és vadul bólogattunk. Én elhiszem, hogy az édes bátyám ideges volt, de ne akarja, hogy megértsem miért.

Péntek este volt már szinte, vagyis olyasmi, csak megzavar, hogy télen nagyon hamar sötétedik, ilyenkorra már abszolút nem fog az agyam, főleg nem a számítógépes izékre. Arra mondjuk sohasem.

– Mit csinálunk ma este? – kérdezte Mike a fiúktól. Ez jó, mintha itt sem lennék.

– Kártya? – kérdezte Tom.

Ezt megbeszélték. Ez annyit jelent, hogy este nálunk pókereznek, ők hárman, meg apu, tehát marad nekem a lánybuli a két szőkével. Ez remek! Eddig letudtam az ilyen estéket egy-két filmnézéssel, de újabban Tom nője miatt meg kell válogatnom, hogy mit nézünk, mert esetleg egy akció alatt annyira izgul, hogy megszül. Kösz srácok, ez korrekt! Ma, péntek este nézhetek mesét a szőkékkel. Vagy esetleg nem, de akkor ők a szobámba néznek mesét, én meg számúzva leszek a saját kis birodalmamból.

Ültünk ott hatan, ahogy szoktunk, amikor nyílt az ajtó. Mindannyian odafordultunk, és a saját szemünkkel láttuk, hogy egy vendég jön be. Ez elég nagy meglepetés volt. Persze ez olyan vendég volt, aki konkrét céllal jött be, ezért nem tudtam neki sem segíteni, sem pedig ajánlani. Odahozta két közepes filmnek a bilétáját, és mielőtt odaadhattam volna neki a dvd-t, Tom köhintett egyet, mire ránéztem. Két bőrkesztyűt mutogatott, persze a sajátját. Néztem egy pillanatig, mondjuk rögtön leesett, hogy azért mutogatja a saját kesztyűjét, mert van a pultban egy rakás eladó, de nem szívesen akartam megkérdezni a vendéget. Egyszerűen lehetetlen volt megmagyarázni Tomnak, hogy egy videotékában senki nem szeretne bőrt venni. De hát meg kellett tennem.

– Tessék, a két film – mondtam a vendégnek, miközben odaadtam a két lemezt, majd kínosan folytattam – Esetleg nem szeretnél bőrkesztyűt venni?

A srác értelmetlenül nézett rám. Meg tudom érteni, ha ez velem történik meg, én is ugyanilyen fejet vágtam volna.

– Nem, kösz – mondta furcsán és kiment.

Hát, én mindent megpróbáltam. Itt soha nem fog elfogyni egy bőrkesztyű sem.

Elég gyorsan eltelt az idő, mivel Mike berakott magának egy filmet, ami őt és Tomot teljesen lekötötte. Jason a pultban olvasgatta a magazinjaimat majd kiment az üzlet elé

rágyújtani, a két szőke meg viháncolt. Jenny épp valami nagy sztoriban volt, amikor eszébe jutott valami, és hozzám fordult.

– Lindus, nem jössz velem holnap fodrászhoz?

– Miért? – kérdeztem automatikusan vissza. Ezt nem nagyon értettem.

– Hát, mert én megyek, és akkor bejelentelek téged is – mondta.

– Jó, ezt értem, de miért? Mi baja a hajamnak? – kérdeztem most már idegesebben. Szerettem a hajam, és nem szerettem fodrászhoz járni, általában nem úgy sikerül, ahogy szeretném, ezért csak úgy növesztem. Már tök jó hosszú.

– Hát nem is tudom. Talán kéne rajta változtatni, mindig ugyanolyan. Csak úgy lóg – szolt. Rohadt Jenny! Egyébként sem vagyok túl jól lelkileg, erre lealázza a hajam. Mi az, hogy csak úgy lóg? Mit kéne még csinálnia egy hajnak? Szerencse, hogy Jason nem tartózkodott az üzletben, mert ha ezt Jenny előtte közli, akkor megölöm. Oké, elmegyek fodrászhoz, de mi van ha elszúrja?

– Szerintetek is rossz a hajam? – kérdeztem kétségbeesve a többiekre. Mike rámnézett, majd még tovább nézett, majd végül megszólalt:

– Nem tudom, olyan mint szokott.

Remek! Pont ezt akartam hallani. Miért ilyen aljas velem mindenki? Nem is mindig ilyen. Vagy mégis? Hát nem értem, hogy egy hosszú hajnak hogy kéne változatosnak lennie? Jaj, ez most fáj! Nyaralás előtt, amikor kétségbe voltam esve, mert épp Jasonnal készültem egy hetet egy szobában tölteni, akkor Jenny közölte, hogy kicsi a mellem, vegyek szivacsos melltartót. Most, mikor jönnek az ünnepek, és talán Jason felfedezi azt, hogy létezem, akkor meg Jenny szerint szar a hajam. Borzalmas! Sóhajtottam egy nagyot, majd így szóltam:

– Én nem bánom Jenny, jelents be, de ha elszúrja a hajam, akkor téged öllek meg!

Erre Mike elkezdett nevetni. Örülök, hogy nem bánja, ha kinyírom a barátnőjét, de ezúttal komolyan gondoltam. Az ember hajával nem lehet csak úgy szórakozni, az nagyon lassan nő meg. Ha elrontják, akkor szívás van. Jenny a telefonjához kapott, majd tárcsázott.

– Szia, na figyu, jön velem holnap egy barátnóm, az ő haját is meg tudod csinálni? Aha.

Jó, köszike, akkor ott leszünk. Puszi puszi – mondta, majd lerakta.

Úristen. Hova megyek én holnap? És nem vagyok a barátnője. Tom nője meg megint kimarad mindenből. Olyan unalmas ember lett, amióta terhes. Jó, addig sem volt túl érdekes, csak most egész nap ül és hallgat. Lehet, hogy zenét hallgat, csak nem látszik a hajától a fülhallgató. Vagy esetleg tényleg rohadt nagy teher már két gyerek. Nem tudom, még sosem voltam terhes, és elég kicsi az esélye, hogy valaha leszek.

Jason visszatért a dohányzásból, és visszamerült az újságokba. Olyan, mint egy fantom. Kilenckor bezártunk, így együtt, és hazaindultunk, persze hozzánk. Tom, a nője és Mike ment az Audival, én meg vittem Jasont és Jennyt. Persze Jason ült mellettem, Jennyt meg bezavartam hátra, jól van ő ott.

– Lin, nincs kedved holnap moziba menni? Foglaltam két jegyet fél hétre – szolt Jason.

A szívem is megállt, annyira megörültem, plusz átmentem a piros lámpán is, de nem érdekelt. Hú, Jason elhívott magával. Nagyszerű!

– Dehogynem, persze – mondtam, és próbáltam elfojtani azt a mérhetetlen boldogságot, amit éreztem.

– Nem jó – jött egy hang hátulról. Jenny. Mi a francot akar, és miért szól bele?

– Mi? – kérdeztem kissé idegesen vissza.

– Holnap fodrászhoz megyünk fél ötre – nyávogta. Ó, a rohadt életbe! Nem baj, nem megyek.

– Akkor, majd megyünk máskor! – próbálkoztam.

– Dehogyis, menjetek, majd elmegyünk moziba máskor – szolt Jason. Jaj ne már! Ez így annyira nem igazságos.

– De Jenny, hát 2 óra alatt csak végzünk – próbálkoztam.

– Nem, mert utána megyek kozmóhoz, és hát megvársz nem? – kérdezte, de

legszívesebben kinyírtam volna.

– Mi a fene az a kozmó? – néztem a visszapillantóba riadtan.

– Kozmetikus – nevetett Jenny.

Hát, ez van. Lúzer vagyok, de nagyon nagy. Sose hittem volna, hogy ekkora. Most már nem mondhattam többet. Mert ha sokat vitatkozok Jennyvel, akkor Jasonnek feltűnik, hogy túlságosan is akarok vele menni, és nem hiányzott most egy visszautasítás. Mert már ott tartok, hogy egyszer kifakadok, és szerencsétlen Jasonre zúdítok mindent, ami velem kapcsolatban fáj, amióta ismerem. Bár megszakadt a szívem, és senkit nem utáltam annyira abban a pillanatban, mint Jennyt és a fodrászt, mégis megszólaltam:

– Akkor majd máskor!

– Persze, semmi gond – mondta Jason, és bekanyarodtunk a kapunkon.

Kiszálltunk, besétáltunk, és úgy éreztem, hogy ezzel a kis bakival még távolabb kerültem tőle. Ez nem egy egyszerű dolog volt, hogy nem érek rá, és majd máskor. Nem kis időbe telt, mire egyáltalán először elhívott magával moziba, és tudtam, hogy ez most egy visszautasítás volt, tehát jó ideig ne is számítsak semmi hasonlóra. Kérhettem volna, hogy menjünk holnapután, de annyira már ismertem, hogy nemet mondott volna. Egy kis harc még mindig zajlott kettőnk között, de nem tudtam, hogy ez miért van. Fáj ez a beszélgetés, mert ő az utolsó ember a világon, akit vissza akarnék utasítani. Na meg Brad Pitt az Ocean's elevenből, de az más. Szóval őket, kettőjüket nem akarnám soha visszautasítani, és most mégis meg kellett tennem. Még az hiányzik a mai napomból, hogy Brad felhívjon, jó-e holnap egy találkozás. Persze erre nincs sok esély, inkább csak megint elkalandoztam.

Felmentem a szobámba és úgy öt percig csapkodtam párnával az ágyamat, mire megemésztettem ezt a helyzetet. Ez egy elég hülye formája volt a dühkitörésnek, de mivel a többiek is a házban tartózkodtak valami halkat kellett keresnem. Volt még a másik variáció is, hogy csendben kisírom magam, de az látszik a szememen, mert akkor bevörösödik, felpuffad az arcom és az szemét látvány. Tehát újult nyugalommal léptem ki a szobámból, és tértem vissza a többiekhez. A nappaliban már leültek négyen az asztalhoz, minden készen állt a pókerpartihoz.

– Szia apa! – köszöntem, majd adtam egy puszit.

– Szia kicsim, mi újság? – kérdezte.

– Semmi különös, veled? – kérdeztem vissza, de már a téteket pakolták a zsebükből.

– Ma sokat fogok nyerni, érzem! – mondta apu boldogan, és nem figyelt rám tovább.

Elkezdődött tehát a kártyaparti, ez eltart általában hajnalig is.

– Anyu? – kérdeztem aput, mert még láttam esélyt arra, hogy válaszol.

– Judyval van színházban – mondta.

Tök jó, akkor anyuval sem tudom megbeszélni ma a problémáimat. Ez persze nem baj, mert akkor majd holnap reggel, csak az még messze van, addig én nem tudom, hogy mit csinálok. Jason meg egész éjjel itt lesz. Jaj! Tom nője ledöglött a kanapéra, és három percen belül elaludt. Már kezdtem egy kicsit sajnálni, szegény semmit nem tud csinálni, már a cipőjét sem tudja bekötni, mert összenyomja valamelyik gyerekét. Hát, akkor marad rám Jenny.

– Akkor én felmentem filmet nézni – szóltam mindenkihez. Azért egy pillantást megérdemeltem volna, de ezt csak Mike-tól és Tommytól kaptam meg. Na meg Jennytől, aki izgatottan odaállt mellém, jelezvén, hogy jön velem. Nem kell jelezgetnie, tudom, hogy jön.

– Na és mit néztek? – kérdezte Mike.

Mit nézünk? Én nézem, Jenny meg csak úgy van. Gondolkoztam egy pillanatig. Na jó, ha Jenny elrontotta a holnapi randim a hülye fodrászával, akkor én elrontom az estéjét.

– Valami horrort! – feleltem.

– És nem fogtok félni? – kérdezte tettetett ijesztő hangon Tommy.

– Én nem, mert nem szoktam, Jenny meg. majd meglátjuk – szóltam mosolyogva, majd elindultam. Jenny lesápadt.

Ez van. Ő mindentől fél, a horrortól, a sötétségtől, és szerintem néha még tőlem is. Mielőtt kiléptem a szobából Jasonre pillantottam. Kegyetlenül helyes volt, nagyon szerettem és Úristen, ma lemondtam egy mozit vele. Én vagyok a legnagyobb barom a világon”